

[Glistrup]

Men statsministeren led af galoperende gallupitis, og derfor kom statsministeren til det resultat, at så ville han hellere have et valg.

Et valg vil betyde, at den danske krone falder med 35 pct., at statsunderskuddet stiger med 18 mia kr., at arbejdsløshedstallet stiger med 23.000, at vi får et betalingsbalancunderskud, der bliver 8 mia kr. større. Så kan man måske sige: hvad kommer det fru Jensen i Istedgade, som er rengøringsdame, ved? Jo, det gør det, for det er hende og folk i hendes position, der skal betale hver evige eneste øre. Ved at lave et valg slår man et sådant hul i det sikkerhedsnet, som dyrtidsportionerne skulle repræsentere, at statsministeren ved den holdning vil hidføre en sådan løsning, at fru Jensen får det endnu værre, end hun ellers ville have haft det.

Det ulykkelige i situationen er, at man har betroet en statsminister, der har den nævnte sygdom, at have fingeren på aftrækkeren med hensyn til at kunne udskrive valg. Det er det virkelig ulykkelige i situationen, og det undgås jo kun ved, at gallupvælgerne næste gang flytter deres udsagn fra C til Z. Men så længe, at de har gjort det, som de har gjort det, har vi altså den følge, som der kan være, og så er vi altså i den situation, at et valg ikke nytter noget, og det, der så sker, er, at vi eventuelt får det næste gang om 14 dage, og da får vi nogenlunde det samme, medmindre vi har fået flyttet disse forfærdelige gallup-procenter.

Glensgård (FP):

Når man er i en forhandlingsposition, er det vigtigt at udvise styrke. Fremskridtspartiet har været på vej ind i en forhandlingsposition, men desværre har et flertal i min folketingsgruppe ikke kunnet udvise den nødvendige råstyrke. Vi er bragt i den situation, at et flertal, stort set på forhånd, sagde til regeringen: vi skal nok støtte jer. Det er ikke en god forhandlingsposition at være i. Nogle stykker af os er også i den situation, at vi har været udsat for et kolossalt pres fra vore egne. Så sent som kl. 8 i morges vedtog min hovedbestyrelse med stemmerne 4-2 en udtalelse, som betyder, at hvis ikke jeg og de andre vil følge den øvrige del af folketingsgruppen vil – jeg skal citere fra beslutningen: »Afvigelse fra gruppedisciplinen ... derfor

få konsekvenser for de pågældende vedrørende opstilling til det nærmest forekommende folketingsvalg«.

Den slags er naturligvis ubehageligt, specielt når de kommer fra ens egne, men jeg er i den situation, at jeg i dag må gøre, hvad der er mig meget ubehageligt, og som jeg føler væmmelse ved, ikke på grund af en latterlig beslutning i min egen hovedbestyrelse, den er bimplende ligegyldig, men fordi det for mig drejer sig om, at jeg i loyalitet mod den mand, der har startet fremskridtspartiet, i loyalitet mod den mand, som har vist, hvor problemerne ligger, i loyalitet mod hr. Glistrup må følge ham.

Jeg føler væmmelse ved det, for det forlig, som hovedparten i min folketingsgruppe mener at have opnået med regeringen, er ødelæggende for det danske samfund. Lønmodtagerne vil få det værre, erhvervslivet vil få det værre. Ganske vist påstår regeringen, at fremskridtspartiet med forliget har fået en luns, men den luns er efter min overbevisning ikke noget, der overhovedet gavner det danske folk.

Jeg skal her meddele, ikke af hensyn til min folketingsgruppe, ikke af hensyn til min hovedbestyrelse, men af hensyn til mig selv, for jeg ved godt, hvad der sker, når jeg går ned fra denne talerstol, at jeg desværre efter knap ni år i folketinget ikke vil være i stand til at møde op i folketinget efter det kommende valg. Ikke fordi jeg er blevet ekskluderet af mit parti, ikke fordi jeg har ladet mig true af hr. Tang Sørensen eller andre, men fordi jeg har måttet erkende, at der er kræfter i mit parti, der betyder, at jeg ikke længere kan tage ansvaret for det.

Jeg vil fortsat være at finde i folketingssalen og, hvis jeg kan få lov til det, fortsat være at finde i fremskridtspartiets folketingsgruppe, men efter det kommende valg vil jeg ikke være i folketinget. Det er selvfølgelig beklageligt – ja, der er nogle, der griner; hovedparten af dem, er nok nogle af mine egne, men lad det nu ligge – fordi jeg mener, at fremskridtspartiet, hvis vi holdt fast ved vores oprindelige politik, havde en mission i dansk politik.

I loyalitet mod fremskridtspartiets leder er jeg nødt til at følge ham, og jeg vil godt sige til statsministeren: jeg beklager det dybt, hr. statsminister, at jeg er nødt til at stemme for det skidt, du har lagt frem. Jeg beklager det!